ఇంకా ఏం చెప్పాలి?

కోరుకు వెళ్ళబోతున్న నాన్నగారి ముందుకొచ్చి నిలబడ్డాను.

"అయితే ఈ రోజే ప్రయాణం అన్నమాట?" కోటు జేబులో నుంచి డబ్బుతీస్తూ అన్నారు నాన్నగారు.

"సాయంకాలం ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో బయలుదేరుతున్నానని టెలిగ్రాం కూడా ఇచ్చాను. సంతానం బాబాయి స్టేషన్‌కు కూడా వస్తారు!"

"అలాగే వెళ్ళిరా. నాలుగురోజుల్లో వచ్చేయ్!" అంటూ రెండు వందలు తీసి ఇచ్చారు. ఓ క్షణం ఆగి మరో వందరూపాయలనోటు అందిస్తూ, "చూడమ్మా! యీ వంద తీసుకెళ్ళి సంతానం పిల్లలకు ఏమన్నా పట్టుకెళ్లు!" అన్నారు.

నా సంతోషానికి అంతులేదు. నాన్నగారు వెళ్ళగానే షాపింగ్ చేయటానికి బయలుదేరాను బజారుకు.

ఇంతకీ సంతానం బాబాయి పిల్లలకు ఏంతీసుకెళితే బాగుంటుంది? అవును! ఆయనకు ఎంతమంది పిల్లలు? ఇద్దరుకదూ! ముగ్గురేమో! సంతానం బాబాయిని కానీ ఆయన కుటుంబాన్నికానీచూసి పదేళ్ళకు పైగా అయింది. విశాఖపట్నంలో వున్నప్పుడు వాళ్ళ కుటుంబానికి ఎంతో సన్నిహితంగా వుండేవాళ్ళం. మా నాన్నగారూ, సంతానంగారూ కలిసి చదువుకున్నారట. అంతేకాకుండా అన్నదమ్ముల్లా మెలిగేవారట. నేను ఆ స్నేహాన్ని పురస్కరించుకొనే ఆయన్ను 'బాబాయ్' అని

పిలుస్తూవుండేదాన్ని. ఆయన భార్యపేరు తులశమ్మ. ఆమెను 'పిన్ని' అనేదాన్ని. మా నాన్నగారికి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయినప్పుడు నేను వాళ్ళ ఇంట్లోవుండే చదువుకున్నాను.

ఇంతకీ సంతానంగారికి ఆ ఇద్దరు పిల్లలేనా? పెద్దమ్మాయి శారద. దానికిప్పుడు పందొమ్మిది, ఇరవై ఏళ్లు ఉండొచ్చు. ఏం చదువుతుందో! తర్వాతవాడి పేరు వెంకు.... అదే వెంకట్రావు అనుకుంటాను. మేము విశాఖనుంచి వచ్చేటప్పటికి తులశమ్మపిన్ని కడుపుతో వున్నట్లు గుర్తు. కనుక ఇద్దరూ లేక ముగ్గురు పిల్లలు ఖచ్చితంగా వుండే వుంటారు.

శారదకు చీరా బ్లౌజు పీస్ తీశాను. వెంకుగాడికి టెర్లిన్ షర్ట్ తీశాను. పుల్లారెడ్డి షాపులో రెండు కేజీలు మిఠాయి కొన్నాను.

మొత్తంమీద నాన్నగారిచ్చిన వందరూపాయలూ ఖర్చుపెట్టాను.

సాయంకాలం గోలుకొండ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో బయలుదేరాను. రాత్రి పదిగంటలకు ఎక్స్‌ప్రెస్ బెజవాడకు చేరుతుండగా నాకు అదురు పుట్టుకొచ్చింది. నా టెలిగ్రాం అందిందో లేదో! సంతానంగారు ఒకవేళ స్టేషన్‌కు రాకపోతే! అంత వచ్చినా ఆయన నన్ను గుర్తుపట్టగలరా? నన్నెప్పుడో పదేళ్ళ క్రితం చూశారు. అప్పుడు నాకు పదిహేనేళ్ళు. చాలా మారిపోయి వుంటాను. ఏమైనా సంతానంగార్ని నేను గుర్తుపట్టగలననే ధైర్యంతో బండి దిగాను.

ఆయనలోకూడా కొంత మార్పు వచ్చే వుంటుంది. నేను వైజాగ్‌లో వున్నప్పుడు ఆయన ఆఫీసులో గుమాస్తా మాత్రమే. మొన్న నాన్నగారు చెప్పారు సంతానం ఇప్పుడు హెడ్‌క్యాషియర్ అయాడని. సంతానంగారికి ఆ గుమాస్తాగిరినుంచి ప్రమోషన్ వచ్చేదానికి ఐదు సంవత్సరాలు ముందే నాన్నగారు మాజిస్ట్రేట్ అయ్యారు. అదికూడా నాన్నగారు అదృష్టంకిందే జమకట్టేశారు.

ఏమైనా సంతానం ఉన్నదాంట్లో సంతృప్తి చెందే మనిషనీ, దైవ భక్తుడనీ, దేవుడిచ్చినదాన్ని, ఇచ్చినట్లు స్వీకరించాలనే మనస్తత్వం కలవాడనీ, నాన్నగారు ఆయన్ని తెగ మెచ్చుకుంటూ వుంటారు.

"ఏమ్మా ప్రయాణం సౌకర్యంగా సాగిందా?"

ఆ మాట వింటూనే తలెత్తిచూశాను. ఎదురుగా సంతానంగారు. ఆయనలో పెద్ద మార్పేమీలేదు. ఎప్పుడూ మెరిసే కళ్ళలో కొంత మందగొండితనం మాత్రం కన్పించింది.

"నాన్నగారు కులాసాగా వున్నారా?"

"ఆఁ! కులాసాగానేవున్నారు. ముందు ఇద్దరం కలిసే రావాలనుకున్నాం, కాని...." నా మాట పూర్తికాకముందే "ఆఁ అంటాడేకాని ఆయనకెక్కడ తీరుబడి వుంటుందమ్మా! నేను బెజవాడ వచ్చిందగ్గర్నుంచీ ఇదిగో వస్తా అదిగో వస్తా అంటూనే కాలం గడిపేశాడు. పోనీయ్‌లేమ్మా! నిన్నయినా పంపించాడు! తులసి నిన్నెప్పుడూ కలవరిస్తూంటుంది." అన్నాడు. అంత ఆప్యాయతతో మాట్లాడుతున్న బాబాయిని చూస్తే అతనిలోని మంచితనం ఇంకా అలాగే వున్నట్టనిపించింది.

"అవును బాబాయ్! పిన్ని ఆరోగ్యం ఎలావుంది?" అడిగాను.

"బాగానే వుందమ్మా!" అని సామాను పోర్టర్‌కు అందించి స్టేషన్ బయటకు దారి తీశాడు.

ఓ అరగంట ప్రయాణంచేసి, ఓ అయిదారు సందులు గొందులు తిరిగాక సంతానంగారి ఇల్లు వచ్చింది. బయట రిక్షాల చప్పుడు విని తలుపు తీసుకొని తులశమ్మ బయటకొచ్చింది. ఒకప్పుడు భర్తకంటే పదేళ్ళు చిన్నదిగా కన్పించే పిన్ని ఇప్పుడు పదేళ్ళు పెద్దదిగా కన్పించింది. అయితే ఆమె మాటలతీరులో పెద్ద మార్పేమీలేదు. సంతానంగారు నా లెదర్ సూట్‌కేసు భద్రంగా దింపించి, వరండా పక్కగావున్న గదిలో పెట్టించారు. అప్పటికే పిన్ని ఆ గదిలో నాకోసం అన్నీ సిద్ధంచేసి వుంచింది. ఆగది గుమ్మంముందే కాళ్ళూ చేతులూ కడిగించి ఆ గదిలోనే అన్నంపెట్టి కబుర్లు చెప్పుతూ కూర్చొంది.

"శారదా, వెంకూ ఎక్కడా?" అన్నాను పిల్లలను చూడాలనే కుతూహలంతో.

తులశమ్మ పిన్ని నిండుగా నవ్వింది.

"నిద్దర్లకు పడ్డారు. రేపు ప్రొద్దున్నే చూద్దావుగాని లేమ్మా? దూరా

భారం ప్రయాణం చేశావు, ఇక పడుకో!" అని పిన్ని ఎంగిలి పళ్ళెం గిన్నెలు తీసుకొని వెళ్ళిపోయింది.

సంతానంగారు వరండా తలుపు బిగించి ఓచాప చుట్టదులిపి వరండాలోనే నడుం వాల్చారు.

నేను పడుకున్నగది చాలా చిన్నది. నామంచం పక్కనే పిన్ని చాపవేసుకొని పడుకొన్నది. నడుం వాలుస్తూనే నిద్రపోయింది. నాకు ఎంతసేపటికీ నిద్రపట్టలేదు. ఆ గదిలో ఊపిరాడనట్టు అంతా కొత్త కొత్తగా అనిపించింది. పైగా నాకు వేసిన పరుపూ పక్కదుప్పట్లూ పసిపిల్లల వాసన వేస్తున్నాయి. పిన్నిగారింట్లో పసిపిల్లలు ఎవరై వుంటారో ఊహించలేకపోయాను. వారి కుటుంబాన్ని గురించి ఆలోచిస్తూ పడుకొన్నాను. మగత నిద్రలోనుంచి గాఢనిద్రలోకి జారిపోయాను.

తెల్లవారి నిద్రలేచి చూసేసరికి చాలా ఎండెక్కినట్టనిపించింది. గడియారం చూస్తే 8-30 అయివుంది.

తృళ్ళిపడిలేచి కూర్చున్నాను. గదిలో నా లెదర్ సూట్‌కేసు కన్పించలేదు. గాబరాపడి బయటకివచ్చి పిన్నీ పిన్నీ అంటూ వరండా దాటి హాల్లోకి వచ్చాను. తలుపు పక్కగా నిలబడివున్న-పిల్ల- అదే శారద అయివుంటుంది. సిగ్గుపడుతూ "గోలుకొండలో వచ్చావా అక్కయ్యా!" అని పలకరించింది.

"అవును! చాలా పెద్దదానివయిపోయావ్!" అన్నాను. ఆ పిల్ల సిగ్గుతో మెలికలు తిరిగిపోతూ కిసకిసా నవ్వింది.

"అమ్మ ఎక్కడా?" అంటూ నాలుగడుగులు ముందుకు వేశాను. కరెంట్ షాక్ తగిలినట్టు నిలబడిపోయాను.

నా కొత్త సూట్‌కేసు అతి దీనంగా పిల్లల కాళ్ళసందులనుంచి తొంగి తొంగి నాకేసి చూస్తూన్నట్టనిపించింది. నలుగురు పిల్లలు-సైజులు వారిగా ఉన్న ఆ నలుగురు నా పెట్టె గట్టితనాన్ని పరీక్షిస్తున్నారు. మూడేళ్ళది ఒహతి దానిమీద కూర్చొనివున్నది. ఐదేళ్ళవాడు ఒకడు దానిమీద నిల్చొని డ్రైవర్ మాదిరిగా చేతులు తిప్పుతున్నాడు. అంత

కంటే పెద్దవాళ్ళు ఇద్దరు దాన్ని బరబరా గుంజుతున్నారు. ఒక్కదూకులో నా పెట్టె దగ్గరకువచ్చిపడ్డాను. అప్పటికే అది సగం వంగిపోయింది. దాని హాండిల్ ఒక వైపున ఊడిపోయింది. నన్నుచూసిన పిల్లలు ఒక్కక్షణం ఆగి, ఆ పెట్టెను చూసినట్టే నన్ను వింతగా చూసి మళ్ళీ గుంజటం మొదలుపెట్టారు. ఎవరు వీళ్ళంతా? ఒక్కొక్కళ్ళనే చితక గొట్టి పారేద్దామన్నంత కోపం వచ్చింది.

"ఉండండి బాబులూ!" అంటూ వాళ్ళబారినుండి సూట్‌కేసును రక్షించడానికి ప్రయత్నించాను. లాగుతున్నవాళ్లు వదిలేసి నిలబడ్డారు. కాని పెట్టెమీద కూర్చున్నవాళ్ళు మాత్రం ససేమిరా దిగలేదు. అంతలో అంతకు ముందు కన్పించిన అమ్మాయి శారద దేవతలా వచ్చి నన్ను ఆదుకొంది. పెట్టెమీద నిలబడ్డ బుడ్డోణ్ణి ఒక తీతతీసి, కూర్చున్న బుడ్డ దాన్ని లాగి కిందకు గుంజేసింది. ఆ అమ్మాయీ, నేనూ కలిసి సి.ఆర్. పి. వాడి దెబ్బలకు చతికిలబడిన సత్యాగ్రహిలా వున్న నా సూట్ కేసును మళ్ళీ నా గదిలోకి చేరవేశాం. ఆ స్థితిలోవున్న నా కొత్త లెదర్‌సూట్‌కేసును చూస్తుంటే నా గుండె చెరువయింది. ఎలాగో తమా యించుకొని పెట్టె తెరిచాను. చీరా, బ్లౌజ్ పీస్ తీసి శారదకు ఇచ్చాను. దాని ఆనందానికి అవధుల్లేవు!

"అమ్మా! అక్కయ్య నాకు చీర తెచ్చిందే?" అంటూ కేరిం తలు కొట్టూ పరుగెత్తింది.

ముఖం కడుక్కుందామని బాస్కెట్ వెతికాను. బాస్కెట్ గదిలో ఓ మూలకు లాగివుంది. అందులోవన్నీ చిందర వందరగా పడి వున్నాయి. బ్రష్ కన్పించలేదు. పేస్ట్‌ట్యూబ్ చితికిపోయివుంది. అందులోనుంచి బయటకొచ్చిన పేస్టు దువ్వెనకూ, పౌడర్ డబ్బాకూ అతుక్కుపోయివుంది. అలాగే నలిగిపోయిన ట్యూబ్‌ను పట్టుకొని బయ టకు వచ్చాను.

ఎదురుగా పిన్నివచ్చి "ఏమిటమ్మా వెతుకుతున్నావ్! మాయ దారి పిల్లలు ఏదీ ఒక్కచోట ఉండనివ్వరు." అంది.

"బ్రష్ కనపట్టంలేదు పిన్నీ!" అన్నాను.

"ఓసేయ్! బేబీ! అక్కయ్యా బ్రష్ కనపట్టంలేదట! ఆ గజ్జి గాడు తీశాడేమో చూడవే!" అని పిన్ని కేకవేసింది.

అరడజనుమంది యోధుల్లా బయలుదేరారు. మంచంకింద దాక్కొనిఉన్న గజ్జిగాడ్ని వెతికి బయటికి లాగారు. వాడిచేతిలో బ్రష్ నలిగి మురిగ్గా అసహ్యంగా వుంది. పిన్ని వాడికి రెండు తగిలించి బ్రష్ లాక్కొని శారదా అని కేకవేసింది. కొద్దిక్షణాల్లో ఓ పెద్ద నాపసానిలా ఉన్న అమ్మాయి వచ్చింది.

"అక్కయ్యా నేను గుర్తున్నానా?" అంటూ నన్ను పలకరించింది. నాకు మతిపోయినంత పనయింది. ఈ పిల్లా శారదా? శారద కేసి పరీక్షగా చూశాను. గర్భిణితో ఉంది. మనిషిలో నిండుతనం, పెద్ద తనం కన్పించాయి.

"ఏమిటమ్మా అలా చూస్తావ్? శారదను. గుర్తుపట్టలేదా? మా తమ్ముడి కిచ్చిచేశాం. దానికి ఏడోనెల! కాన్పుకు వచ్చింది!" అన్నది తులశమ్మపిన్ని.

"ఆఁ! ఎందుకు గుర్తుపట్టలా? పట్టాను!" అంటూండగానే నేను "శారద" అనుకున్నపిల్ల వచ్చింది కొత్తచీర సింగారించుకొని.

"అక్కయ్యా ఈ చీర నా కెలావుంది!" అంది సిగ్గుపడుతూ.

"పెళ్ళికూతిరిలా వున్నావు" అన్నాను.

"ఫో! అక్కయ్యా" అంటూ అక్కడనుంచి తుర్రున పారిపోతున్న కూతురితో ముసిముసిగా నవ్వుతూ పిన్ని అంది. "అదేమిటే నీరదా! అప్పుడే కొత్తచీర కట్టావ్? అక్కయ్యా నువ్వు ఒక్కసారే కట్టుకొని నాన్నగారికి చూపిస్తే సంతోషపడేవారుగా?"

నేను గతుక్కుమన్నాను. ఇదినీరదా? నేను తెచ్చింది ఒక్కటే చీర. పెద్దదానికి తప్పకుండా తెచ్చివుంటానని పిన్ని అభిప్రాయం. అది సహజమే కదా!

"అక్కా ! శారదక్కయ్యకు తెచ్చినచీర చూపెట్టవూ !" అంటూ నీరద నా చెయ్యిపట్టుకొని గుంజింది.

"ఉండండర్రా మీరు ! అమ్మాయిని మొహం కడుక్కోనివ్వండి. టిఫెన్‌కూడా ఆరిపోతుంటేను !" అని పిన్ని అప్పటిగండాన్ని వాయిదా వేసింది.

బాత్‌రూంలోంచి ముహం కడుక్కొని బయటికి వస్తూంటే అంతకుముందు చూడని ముఖాలు రెండు ప్రత్యక్షమైనాయి.

కాఫీ తాగుతుంటే నూనూగు మీసాలవాడు ఒకడువచ్చి "అక్కయ్యా బాగున్నావా ?" అని అడిగాడు.

వాడేవెంకూ-అదే వెంకట్రావు అనుకున్నాను. మళ్ళీ అనుమానం వచ్చింది. వీడు వాడితమ్ముడు కాదుకదా ? ఇంతలోనే ఓణీ వేసుకొన్నదిఒహతివచ్చి నా చేతిలోని ఖాళీగ్లాసు అందుకొని చక్కాపోయింది. అయితే ఇంతకూ ఎంతమంది ? లోలోపల గుణించుకొన్నాను. ఓసారి ఏడూ మరోసారి తొమ్మిదిశాల్తీలు తేలినయ్ !

"ఏమేయ్ ! నీరదా? చంటోడికి స్నానం చేయించాలి! ఎండెక్కిపోతుంది. వేడినీళ్ళుపెట్టి నలుగుపిండి పెట్టు !" అని వంట గదిలోనుంచి పిన్నికేక వినబడింది.

అంటే తొమ్మిదీ ప్లస్ ఒకటన్నమాట !

"ముందు రామలక్ష్మగాళ్ళకు చేయించవే ! చందోడికి తర్వాత చూద్దాం !" అన్నది శారద.

చచ్చాం ! మధ్యలో ఈ రామలక్ష్మణుగాళ్ళెవరు ?

సాలెగూడులోని దారాల్లా నాకీ పిల్లల లెక్క తేలటం లేదు.

పిన్ని చీరకుచ్చిళ్ళు దోపుకొని తయారయింది పిల్లలకు స్నానాలు చేయించటానికి.

"పిన్నీ ! ఇంతకూ ఎంతమంది?" చిన్నగా నా సందేహాన్ని జార విడిచాను.

పిన్ని పళ్ళన్నీ బయట పడేసి ఆనందంగా నవ్వింది. "కుచేల సంతానమమ్మా ! కుచేలసంతానం!" అని మార్షల్లా నిలబడి అందర్నీ-ఉసేయిల్నీ-ఉరేయిల్నీ—పేరు పేరున పిలిచి పెరేడ్ చేయించింది. ఐదు నిముషాల్లో పిల్లలతో హాలంతా నిండిపోయింది.

"ఇదినీరద, అదిమంగా, ఇదిగో ఇదేమోపాప ! వాడు రాఘవ, వీడు చంద్రం, వాడు చలం, అది మంగి, వీడు గజ్జిగాడు. అదిగో అది బేబి-సరే అది శారద నీకు తెలుసు.ఒరేయ్ వెంకూ? అన్నట్లు వాడేడీ?" అంటూ వెంకూకోసం పిన్ని కళ్ళు హాలంతా వెతకసాగాయి.

రెండు నిముషాల్లో వెంకట్రావొచ్చాడు.బారుగా సన్నగావున్నాడు. వాడు వయసుకుమించి పెరిగినట్టున్నాడు. చేతిలో సంచుల్ని దించి పెడుతూ "అక్కయ్యా, నాన్నగారు కులాసాగా వున్నారా ?" అన్నాడు.

ఇంతలో పిన్నికి ఏదో సందేహం వచ్చినట్లు "ఒరేయ్! వాడేడిరా వెంకూ ?" అన్నది.

అందరూ వెతికి బొగ్గులబస్తా చాటునుంచి నాలుగేళ్ళవాడ్ని ఒహడ్ని వెతికి తీసుకొచ్చారు. పిన్ని వాడిముఖాన ఉన్న మసిని పైమిట చెంగుతో తుడుస్తూ "వీడితర్వాత వాళ్ళిద్దరూ కవలలు - రాముడూ—లక్ష్మణుడూ !" అన్నది.

నీరదా, బేబీ కవల పిల్లల్ని ఎత్తుకొచ్చి నిల్చున్నారు.

"అదుగో ఆ చంటోడేమో శారదకొడుకు !" పిన్ని చెప్పుకు పోతూవుంటే చేతివేళ్ళను మడుస్తూ లెక్కవేశాను. రెండు చేతివేళ్ళూ పూర్తయాక ఇహ లెక్కవేయడం మానేశాను.

ఇంత చిన్న ఇంట్లో ఇంతమంది ఎలా వుంటున్నారు? సంతానం గారి జీతమెంత?ఇంతమందితో ఈ సంసారాన్ని ఎలా ఈదుకొస్తున్నారు? నా ఆలోచన తెగకముందే సంతానంగారు కూరల సంచులు మోసుకొని వచ్చారు.

"కాఫీ అయిందమ్మా?" అని పలకరించి "తులసీ త్వరగా బాత్

రూం శుభ్రం చేయించు! అమ్మాయికి స్నానానికి ఆలస్యమయిపోవ డంలా?" అన్నారు.

"చంటోళ్ళ స్నానాలు అయ్యాక అరుణ చేస్తుందిలెండి! ఇదిగో అర్ధగంటలో అయిపోతుంది!" అంటూ పిన్ని శారదనూ, నీరదనూ పురమాయించి బాత్‌రూంలోకి నడిచింది. సంతానంగారు షేవింగ్‌సెట్టు తీసుకొని అద్దంముందు కూర్చున్నారు.

నాకు ముందు ముగ్గురూ వెనక ఇద్దరూ రాగా గదిలోకి దారి తీశాను. మళ్ళీ పెట్టె ఎవడో బిగించివేశాడు. పావుగంట వెతికినా తాళం చేతులు కనిపించలేదు. వెంకట్రావ్ అట్లకాడతెచ్చి ప్రయత్నిస్తే ఎలాగో పెట్టె తెరచుకొంది.

పెట్టెలోనుంచి స్వీట్స్ ప్యాకెట్ బయటికి తీశాను. అట్టపెట్టెలో వున్న స్వీట్స్ ఒకదానికొకటి అతుక్కుపోయి వున్నాయ్.

"ఇవిగో ఇంద! అందరూ సమానంగా తీసుకోండి!" నా మాట పూర్తికాకుండానే ఓ డజన్నర చేతులు వాలాయి. గద్దలు తన్నినట్టు నాచేతుల్లోని స్వీట్స్ ప్యాకెట్‌ను తన్నివేశారు. వాళ్ళు రాల్చిన పొడితో నా తలా వళ్ళూ నిండిపోయింది. పది నిమిషాలు నా గదంతా అల్లకల్లోలం అయింది. గడ్డంచేసుకొంటున్న సంతానంగారు వచ్చి జుట్లు జుట్లు పట్టు కొన్న పిల్లల్ని వదిలించారు. చిన్నసైజువాళ్ళను నేను విడదీశాను. ఆభీభ త్సంలో ఒహడిపళ్లూ, మరొకడి గోళ్లూ నా చేతులమీద దిగిపోయాయి.

సంతానంగారు పెద్దగా అరిచి అందర్నీ నా గదిలోనుంచి బయటికి వెళ్ళమన్నారు. హైదరాబాదు పట్నంలో 144 లా అది వాళ్ళమీద ఏమీ పనిచేయలేదు. నేనే గదిలోనుంచి బయటికి వచ్చాను. మరుక్షణంలోనే సంతానంగారు మామూలుగా అయ్యారు. ఆయన ముందుకూర్చొని, లేని ఉత్సాహాన్ని తెచ్చుకొని కబుర్లు చెప్పసాగాను. అంతలో పిన్నివచ్చి స్నానానికి లేవమంది.

చీరా, టవలూ తీసుకొని బాత్‌రూంకు వెళ్ళాను. నా వెనక ఇద్దరూ ముందు ఒక్కరూ నడిచారు. బాత్‌రూం తలుపుదగ్గర ఆగి

పోయారు. వాళ్ల నన్నలా చుట్టుకుచుట్టుకు తిరుగుతూ వుంటే నాకు తమాషాగా వుంది.

మొహం కడుక్కున్నప్పుడు వదిలేసిన నా సోప్ అక్కడలేదు. మళ్ళీ తలుపు తెరిచి ఆమాట నోటితో అనకుండా వెతకసాగాను. నా అవస్థ గ్రహించిన నీరద "అక్కయ్యా! నీ సోపే, మరే పాప అందులో జారవిడిచింది." అంటూ మోరీకేసి చూసింది. అంతలో శారద మరో సోప్‌కేసు తెచ్చి ఇచ్చింది. ఆ సోపునిండా జుట్టూ, సున్నిపిండి, ఇసుకా అతుక్కొని వున్నాయి. ఆ సోపు తీయటానికి మనస్కొప్పక ఎలాగో స్నానం పూర్తిచేశాను.

తల దువ్వుకుందామంటే నా దువ్వెన కన్పించలేదు. ఆ దువ్వెనతో పాప చిక్కు తీసుకుంటూ కన్పించింది. దాని జుట్టులోనుంచి దువ్వెన బయటకు తీసేసరికి రెండు పళ్లు ఊడొచ్చాయి.

పిన్ని స్నానంచేసి వచ్చేటప్పటికి ఒంటిగంట అయింది. భోజనాలదగ్గర ఓ సంతర్పణలా జరిగిపోయింది. అదంతా తమాషాగావుంది. చెప్పొద్దూ అక్కడ మాత్రం నాకు సర్దాగానేవుంది. పిల్లల కంచాలూ, ఎంగిళ్లు దాటుకొని బయటికి రావటం చంద్రగోళంమీద మొదటిసారిగా కాలుపెట్టిన మనిషి నడిచినట్లే అనిపించింది.

మధ్యాహ్నం పడుకోగానే ఓ కునుకు పట్టింది. ఆ సుఖం ఎంతసేపో పట్టలేదు. ఉలిక్కిపడిలేచాను. రేడియోలో బాలానందం ప్రోగ్రాం పెద్దగా పెట్టినప్పుడు వచ్చే ధ్వనులు వినబడ్డాయి. లేచి బయటకొచ్చాను. ఇంటి కప్పు ఎగిరిపోయేట్టు పిల్లలు అరుస్తున్నారు. అంతవరకూ నయం ఆ రోజు బాలల ప్రోగ్రాం లేదు.

సాయంకాలం శారదను వెంటబెట్టుకొని బజారుకు బయలుదేరాను. రిక్షాలో ఎక్కిన పిల్లల్ని వదిలించుకునేసరికి తల ప్రాణం తోకకు వచ్చింది. అందరికీ బిళ్ళలూ, బొమ్మలూ కొనితెస్తానని నచ్చచెప్పి పిల్లల్ను వదిలించుకొని శారదా, నేనూ బయటపడ్డాం. నా దగ్గర

వున్న రెండొందల్లో మరొక వందరూపాయలు ఖర్చు పెట్టామను కొన్నాను. శారదకు చీరకూడా కొన్నాను. బిల్లు చెల్లించి లెక్కచూసు కుంటే నూటపాతిక రూపాయలు అయినై.

పిన్నీ, సంతానంగారూ నేను అంత ఖర్చు పెట్టినందుకు నన్ను మందలించారు.

ఆ రాత్రి పిల్లలు అక్కయ్యదగ్గర నేను పడుకుంటానంటే నేను పడుకుంటానని పోటీలు పడ్డారు. అందరికీ నచ్చే ఉపాయంచెప్పి; హాల్లో చాపలమీద వాళ్ళమధ్య పడుకొన్నాను. పిల్లలతో కబుర్లు చెబుతూ పడు కుంటే నాకు చెప్పరాని ఆనందం కలిగింది.

అర్థరాత్రివూట ఒకడు చెవులో నొప్పి అని ఇల్లు ఎగిరిపోయేట్టు గల్లంతు చేశాడు. పిన్ని నూనెకాసి వాడిచెవిలో పోసింది. వాడు పడుకో గానే మరొహతి ఒరగాలు నొప్పి అంటూ లేచి కూర్చుంది. తెల్ల వారి కోడి కూసేంతవరకు ఎవరో ఒహరు వంతుల ప్రకారం లేచి కూర్చుంటూనే వున్నారు. తెల్లవారి ఒళ్ళంతా నొప్పులుగావుంది. ఇంతకీ నేను వచ్చి ఎన్నాళ్ళయింది ? ఓ రోజు గడిచేసరికే ఎన్నోరోజు లయి నట్టు అనిపించింది.

ఆ రోజు శనివారం. సంతానం బాబాయి ఆఫీసుకు వెళ్ళబోయే ముందు చెప్పాను. "రేపు సాయంకాలం బస్‌లో వెళ్ళతాను బాబాయ్! వెంకట్రావును పంపించి టికెట్ రిజర్వు చేయించు."

"అదేమిటమ్మా? ఇన్నాళ్ళకు వచ్చావ్! వారంరోజులన్నా వుండ కుండా ఎలా వెళ్తావమ్మా!" ఆశ్చర్యంగా అన్నారు సంతానంగారు. పిన్నివచ్చి అందుకొంది.

నేను వెళ్ళకపోతే అక్కడేదో కొంప మునిగిపోతున్నదన్న సాకు వెతికి చెప్పాను. పిన్ని బాబాయిని వెనక్కు తీసుకెళ్ళి ఏదో మాట్లాడింది. వెంకట్రావును పిలిచి టికెట్ రిజర్వేషన్ను గురించి పురమాయించి సంతానంగారు ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయారు.

ఆ మధ్యాహ్నం పిల్లలు మ్యాట్నీకి ప్రోగ్రాం లేవదీశారు.

రిక్షాకు ముగ్గురుచొప్పున నాలుగు రిక్షాల్లో వెళ్ళాం. ముప్ఫై రూపాయలకు పైగా టికెట్లకు అయిపోయినై. హాల్లోకూర్చున్న నాకు పిల్లలు తింటున్న చిప్స్, వేరుసెనగకాయల మోత తప్ప సినిమా డైలాగ్ వినిపించలేదు. ఆ తెలుగు సినిమాలో గంపెడు పిల్లలతో సంసారం ఎంత ఆదర్శ ప్రాయంగా, ఆనందదాయకంగా గడపొచ్చునో మూడు గంటలపాటు చూసి బయటపడ్డాను.

తెల్లవారి ఆదివారం. పిన్ని నాకు వద్దంటున్నా తలంటి పోసింది. ఇంట్లో అంతా పండుగ హడావిడి చేశారు. వంద రూపాయల కొత్తచీర పసుపు కుంకుమతో పెట్టింది పిన్ని. పిన్ని బలవంతంమీద ఆచీర కట్టుకున్నాను. ఆప్యాయంగా చూస్తూ నిలబడ్డ బాబాయి పాదాలకు నమస్కరించాను. ఆయన దీవించారు. పిన్ని నిండారా నన్ను చూసుకొని గుండెలకు హత్తుకొంది. నా కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. అంత పెద్ద సంసారంలోపడి తలమునకలౌతున్న ఆ దంపతుల ఔదార్యానికి ఆప్యాయతకూ నా హృదయం ద్రవించిపోయింది.

పిన్నిదగ్గర సెలవు తీసుకొని రిక్షా ఎక్కాను. రిక్షా బయలు దేరింది. రిక్షా వెనకే నడుస్తున్న సంతానంగారూ, నా రిక్షా ఒకేసారి ఆగిపోయాయి.

ఎదురుగా వచ్చిన పోలీస్ వాన్ గుమ్మం ముందు ఆగింది. సంతానం బాబాయి ఇంట్లోకన్నా వెళ్ళకుండా పోలీస్‌వాన్ ఎక్కికూర్చు న్నారు.

* * * *

కోర్టుకు వెళ్ళబోతున్న నాన్నగారు రిక్షా దిగుతున్న నన్నుచూసి ఆగిపోయారు.

"అదేమిటి అరుణా అప్పుడే వచ్చేశావ్?" అన్నారు ఆశ్చర్యంగా.

"నాన్నా, అవసరానికి ఆఫీసుక్యాష్ వాడుకోవటం తప్పా నాన్నా?" అన్నాను.

నాన్న ఓ క్షణం వింతగా నా ముఖంలోకి చూసి అన్నారు. "మామూలు నేరంకాదు క్రిమినల్ నేరం!"

"దానికి శిక్షేమిటి?"

"ఆరునెలలు జైలు. ఉద్యోగం పోవటం."

అంతలోనే నాన్నగారు తెప్పరిల్లి "ఏమిటమ్మా నువ్వనేది? సంతానం బాబాయి బాగున్నాడా? పిల్లలెంతమంది? పిన్ని ఎలా వుంది?" అనడిగారు.

"సంతానంబాబాయి తలమునక నీళ్ళలో ఈతరాని బతుకు బతుకుతున్నాడు నాన్నా" అన్నాను ఆర్ద్ర స్వరంతో.

నాన్నగారు ఆశ్చర్యంగా "అంటే?" అన్నారు.

"మీరు మేజిస్ట్రేట్! ఇంకా ఏంచెప్పాలి!" అంటూ కళ్ళలో నీరు తిరుగుతూంటే గబగబా లోపలకు వెళ్ళిపోయాను.

—26-12-69 పొలికేక సచిత్ర వారపత్రిక నుంచి.